

regning er den rigtige, skal jeg ikke opholde mig derved, da det kun er en Ubetydelighed. — Den anden Bemærkning, han gjorde, var den, at vi dog fik noget mere Kobber i svenske Specier end i danske; dette er ganske rigtigt; men jeg troer ikke, at det kan betale det Arbejde, der er ved at fiske det ud fra Sølvet, eller at i det Hele Myntomkostningerne ville erstattes; thi først, naar jeg har den fremmede Mynt ompræget med dansk Præg, feer jeg, hvor meget jeg ligefrem modtager i dansk Mynt. Jeg skal bemærke, at min Kilde er den svenske Myntlov af 1830 og min egen Beregning; jeg har derfor kun talt om den Specie, som er udmyntet siden den Tid. Jeg veed meget vel, at den svenske Specie før 1830 ikke blot var finere i Lødlighed end selv den danske, men ogsaa sværere; men af de Specier, der ere ældre end 1830, vil der vel ikke nu forekomme ret mange, saa meget mindre, som de ere bedre.

Ischærning: Det forekommer mig, at vi ere blevne gjorde opmærksomme paa Sagens rigtige Side af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavn's 3die Valgkreds (Rosenørn), idet han nemlig sagde, at denne Sag vilde kunne ordnes ved en administrativ Forholdsregel, naar det nemlig blev fastsat, til hvilken Priis alle de forskellige brugbare Mynter, som i Almindelighed modtages her paa Grændserne, kunne modtages i de Kgl. Kasser, og kun en saadan omfattende Forholdsregel vil være til nogen reel Nytte. Dette Lovforslag har altsaa hovedsagelig den Betydning, at det kan bringe Regjeringen til at betrede en saadan Vej, som upaatvivleligt er til Fordeel for alle Parter, og jeg troer neppe, at den ærede Finantsminister har opfattet Sagen rigtigt, naar han har nægtet, — og det forekommer mig, at han gjorde det, — at vi paa en beqvem og lidet bekostelig Maade vilde vinde en nyttig og brugbar Myntcirculation, saafremt vi indrømmede gode Myntforter at kunne modtages i Kongl. Kasser til en vis Priis. Alle Handeler, som afgjøres saa at sige contant, som her er nævnt fra Norge, og ogsaa paa lignende Maade fra andre Steder af Folk, som komme med deres Penge for at kjøbe visse positive Værer, de afgjøres med langt større Sikkerhed og langt større Letthed, naar man veed, hvad hver af

den Art Mynter, de bringe med sig, betyder, og desuden foretages Circulationen derved. Naar man for Smør og Heste faaer positive Penge, saa er det en Udbrægning af Smør, Heste osv. i Penge, der da blive tilbage her i Landet; det er den simpleste Maade, at slaae Mynt paa, det er at slaae den umiddelbare Værdi ved Hjælp af Heste og Smør. Jeg synes derfor, at vi have vundet ved denne Lov, hvad vi kunne vente, nemlig, at Regjeringen er bleven opmærksom paa, at vi Alle vide, at der savnes en administrativ Forholdsregel, hvorved Enhver i hele Landet kommer til at vide, at, naar han tager den og den brugbare Mynt til den og den Priis, saa kan han bruge den igjen til at erlægge sine Skatter med i den Kgl. Kasse. Denne vil ikke, naar den sætter sine Bestemmelser rigtigt, kunne lide noget som helst Tab derved, og naar den ærede Minister har sagt, at, om ogsaa Regjeringen vilde gaae ind derpaa, saa vilde Banken efter sin Dectroy ikke kunne gjøre det, saa svarer jeg dertil: lad Banken da blive staaende udenfor! lad Banken i det Hele blive staaende udenfor Landet, saa længe den vil det, og saalænge den viser sig uvillig til i det Hele at lade Regjeringen benytte de Lettelsesmidler for Circulationen og for sin Credit, som ligge nær for Haanden og ere af en brugbar Natur; lad Banken da ved enhver Leilighed føle, at vi vide, at det er en Byrde for Landet at have en Bank af den Natur. Naar Banken viser sig let i sine Operationer, naar den gaaer Regjeringen tilhaande paa en passende og anstændig Maade, lad da Banken komme til at føle og erkjende, at vi vide, at det er et nyttigt Institut. Det har allerede ofte nok været bemærket, at Banken og Regjeringen ikke kunne komme til Enighed om, hvorvidt en Circulation af rentebærende Sedler er en tilladelig eller utilladelig Ting; det er den eneste Maade, hvorpaa vi bringe Banken til at forstaae, at det er en fuldkommen tilladelig Ting, som ikke kan eller bør føre til en Proces mellem Banken og Staten, naar Banken kommer til at føle, at den ved enhver Leilighed fra Lovgivningsmagtens og Regjeringens Side skal lide i alle de Retninger, den kan, indtil den kommer til Fornuft i den Henseende. Jeg